

at Formuen ikke kunde taale det, som Mindretallet vilde have, at den skulde taale, nemlig at der lignes særligt efter Formuen og særligt efter Indtægten. Jeg troer dog ikke, at den Indvending kan gjennemføres stricte, at, hvis man vil tage Skat af Formuen alene, skulde man derved i og for sig allerede have belastet Indtægten. De kunne meget godt skilles ad, og det bliver til Syvende og Sidst kun et Regnestykke, om man skal lægge saa meget mindre paa Formuen, fordi man ved Indtægten tager Hensyn til, om den kommer fra Formuen eller fra en anden kilde end den rene Formue. Det er altsaa kun en reen Modification i det hele System; men det angriber ikke Systemet i dets Væsen (Modsigelse). Nei, det gjør ikke. Den ærede Ordfører sagde, at det ikke var nogen retfærdig Beskatning, at lægge en Afgift eller Skat paa en Formue, som ikke gav Rente. Ja, hvad er retfærdigt eller ikke retfærdigt? Er det retfærdigt at lægge en Skat paa de sidste Skillingen, som Fattigfolk bruge for at kjøbe Caffe og Sukker, saa er det ogsaa retfærdigt, at lægge Skat paa den Million, som maa staae hen i nogle Aar uden Rente; thi Folk, som have denne Million i Vente om nogle Aar, maae dog bedre kunne betale Skat end Folk, som ikke have Formue. Altsaa, man maa vel sige, at den Formue, som giver Rente, er et bedre Skatteobject end den Formue af lignende Størrelse, som ikke giver Rente, men man kan dog godt sige, at denne sidste ogsaa er et Skatteobject. At det skulde kunne siges at være uretfærdigt at lægge Skat paa en Formue, som ikke i Dieblisset giver Indtægt, formaer jeg ikke at indsee; thi Consequenten deraf vilde jo være, at det ogsaa var uretfærdigt at lægge Skat paa Indtægt, naar Folk ikke havde større Indtægt, end de netop brugte; men dette ville jo ærede Medlemmer have. Disse Indvendinger vare imidlertid efter den ærede Ordførers Bemærkninger mindre betydelige; det Væsentlige var derimod det, at det Arbeide, som denne Dagsorden vilde forudsætte, vilde være af et Omfang, der var uhyre stort, og at det dernæst var uvist, om, naar dette Arbeide skaffedes tilveie, det saa endda var brugeligt. Ja, men det er for

os Andre iforveien sikkert, at det Forslag, som Fleertallet har forelagt, ikke rammer retfærdigt, og det er os klart, at skal det være saa uhyre vanskeligt at finde Eiendom, saa er det meget vanskeligere at finde Indtægt af Eiendom. Det viser sig i Almindelighed, det springer lige frem for Ons Dine, at kan man ikke engang i Kjøbenhavn finde Eiendom, hvorledes skal man da finde Indtægten? Man finder Indtægten, saa godt som man kan. Det har viist sig af Beretninger i Bladene, at en Grosferer her i Kjøbenhavn, som har betalt Skat af 50,000 Rd., er Maret efter gaaet fallit med en Underbalance af Millioner, og det er altsaa saa langt fra, at han har havt en Indtægt af 50,000 Rd., at han maafee snarere har havt en aarlig Tilbagegang af et Par Tønder Guld. Dette beviser altsaa Intet, at man i et enkelt Tilfælde kan komme til at lede forgjæves; der er kun Spørgsmaal om, hvorvidt man skal lede i den ene Retning, eller hvorvidt man skal lede i den anden. Den ærede Ordfører sagde, at enten man kom til Angivelse ligesom ved Indkomstskatten, eller man kom til en Underjøgelse uden Angivelse, saa skulde det vise sig, hvor praktisk uigjennemførlig denne Ting var, og for at vise dette, var han suid nok til at fremkomme med Noget, som ikke var rigtigt, idet han nemlig sagde: „Jeg vil træffe de største Formuer frem; nemlig dem i Kjøbenhavn“. Nei, her tager den ærede Ordfører fuldstændig fejl; de største Formuer her i Landet ere Jordbrugene, de Formuer, der ere knyttede til Jordbrug; disse mange Millioner, som knytte sig dertil, opveie mange Gange de Kjøbenhavnske Formuer. Dersom dette ikke var Tilfældet, saa vilde Kjøbenhavn idetmindste komme til at betale en Femtedeel mere, ja meget mere. Dette er altsaa aabenbart forkeert. Jeg kan meget godt forstaae, hvorfor den ærede Ordfører har trukket dette frem; han har gjort det, fordi Kjøbenhavn er Landets største Commune og saaledes afgiver det bedste Exempel. Det er vanskeligt at udfinde tilstrækkeligt klart hver enkelt Mands Eiendom, det skal jeg villig indrømme; men naar det ærede Medlem træk dette Exempel frem, saa maa han undskyldes, at jeg siger, at jeg troer, han gjorde det ikke,